

РЕШЕНИЕ

№ 28631

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5682** по описа за **2026** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. П. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Б. И. срещу Решение № 996 от 22.03.2026 г., постановено по АНД № 2071/2026 г. по описа на Софийски районен съд, 94-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 25-4332-028771 от 12.11.2025 г., издадено от началник – сектор в ОПП - СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП на касатора му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева (51,13 евро) за нарушение на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, като СРС е изменил НП в частта относно нарушената разпоредба от такава по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, в такава по чл. 104а от ЗДвП.

В жалбата се поддържа, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно и поставено при съществени процесуални нарушения, което е довело до твърде неблагоприятни последици за касатора. Излагат се доводи, че съдът е посочил, че нарушената разпоредба, която е записана в АУАН и в издаденото въз основа на акта наказателно постановление не е по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, а по чл. 104а от ЗДвП, с което касатора приема, че е накърнено правото му на защита с оглед разпоредбите на ЗАНН, твърдейки, че нарушителят следва да знае какво нарушение е извършил и какво административно наказание се предвижда за това нарушение за да може същия да организира правото си на защита. Сочи, че неправилно са отнети контролни точки на водача и че е следвало същия да бъде глобен в размер на 100 лева (51,13 евро) без да му бъдат отнети контролни точки. Изказва доводи, че преквалифицирането на правната норма от страна на СРС е в нарушение на материалния закон и представлява съществено процесуално нарушение. Моли

съда да се произнесе в мотивите си, че за нарушената разпоредба на чл. 104а от ЗДвП не се отнемат контролни точки по Наредбата за определяне на контролни точки, като твърди, че нарушението подлежи само на санкционна глоба в размер на 100 лева (51,13 евро). Моли да бъде отменено обжалваното решение, като неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения.

Касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Началник – сектор в ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява. С писмени бележки депозиран на 16.06.2026 г., чрез процесуалния си представител, юрк. П. не възразява да бъде даден ход на делото в негово отсъствие, оспорва жалбата и излага доводи за правилност на НП. Моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и необоснована и да бъде оставено в сила процесното наказателно постановление, като законосъобразно и правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и при потвърждаване на НП моли да бъде издаден изпълнителен лист. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като счита, че делото не се отличава с фактическа сложност.

Представителят на Софийска градска прокуратура – Прокурор В., дава заключение за неоснователност на жалбата, моли да бъде постановено решение, с което съдът да остави същата без уважение и да бъде потвърдено решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXII-ри касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Разпоредбата на чл. 63в от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

СРС е установил, че на 26.10.2025 г. около 08:07 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, А. И. е управлявал товарен автомобил марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Същият говорел по мобилен телефон, без да използва устройство или пък системи за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство, позволяващи използването на телефона без участие на ръцете му, като с дясната си ръка държал телефона до дясното си ухо. Действията на жалбоподателя били забелязани от свидетелите А. А. и П. М. - двамата, служители на ОПП – СДВР, които предприели спиране на управлявания от касатора товарен автомобил, чрез подаване на звуков и светлинен сигнал. При проверката свидетелят А. уведомил водачът за нарушението, което полицейските служители били констатирани и същите го попитали дали оспорва нарушението с оглед възможността да му бъде съставен фиш по реда на чл. 186, ал. 1 ЗДвП. Касаторът заявил, че желае да му бъде съставен

АУАН, за да има възможност да обжалва наложеното наказание с оглед на обстоятелството, че му били отнети почти всички контролни точки. Свидетелят А. А. – младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор "Пътен контрол и осигуряване на мероприятия" към ОПП, СДВР, съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4697713/26.10.2025 г., с който повдигнал против касатора административнонаказателно обвинение за извършено нарушение на чл. 104а от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя и на свидетеля П. М., като бил подписан от актосъставителя, от свидетеля М. и от жалбоподателя, на когото бил предявен за запознаване със съдържанието му и му бил връчен препис. При съставяне и предявяване на АУАН жалбоподателят И. не направил възражения. Такива не били направени и в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН на 12.11.2025 г. главен инспектор Д. Д. - началник на 03 сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР, издала обжалваното НП №25-4332-028771, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП на И. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева (51,13 евро) за описаното нарушение. Със същото наказателно постановление на основание Наредба Из-2539 от 17 декември 2012 г. за определяне на максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на касатора били отнети 8 контролни точки.

Софийският районен съд е установил фактическата обстановка въз основа на гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите А. А. и П. М., както и въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, а именно: НП № 25-4332-028771/12.11.2025 г., АУАН серия ГА № 4697713/26.10.2025 г., справка - картон на водача, Заповед № 513з-5372/30.04.2025 г. на директора на СДВР, Заповед № 8121к-12547/12.09.2024 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност от 17.09.2024 г.

За да измени НП, съдът е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН – АУАН е съставен в деня на извършване и установяване на нарушението, а НП е издадено около месец по-късно. Според СРС, както в АУАН, така и в НП обстоятелствата по извършване на нарушението са описани ясно, точно и конкретно, същите имат съдържанието, предвидено в чл. 42 ал. 1 ЗАНН, като в акта за установяване на административното нарушение и в НП са описани всички елементи от състава на нарушението, обстоятелствата по извършването му, като са посочени и времето и мястото на извършване на нарушението и нарушената материалноправна разпоредба.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК. По смисъла на чл. 220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

В случая касационният състав приема, че въззивното решение е валидно, допустимо и правилно. При постановяването на оспореното решение районният съд не е допуснал нарушение на закона. Изследвал е всички релевантни към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка решаващият съдебен състав е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянията, за които е санкциониран касаторът. СРС е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства и съответно

при съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото писмени и гласни доказателства обосновано е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, настоящият касационен състав намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянията.

С нормата на чл. 104а ЗДвП е въведена забрана водачите на моторни превозни средства (МПС) да използват мобилни устройства за комуникация или други мобилни устройства по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, което позволява използването без участие на ръцете му или чрез системите за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство.

Санкционната разпоредба на чл. 183 ал. 4 т. 6 ЗДвП урежда вида и размера на административното наказание в случай на нарушение на забраната по чл. 104а ЗДвП, а именно: Наказва се с глоба 100 лева водач, който използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му.

Касационният състав намира, че СРС правилно е приел за основателни оплакванията на жалбоподателя, че в наказателното постановление наказващият орган неправилно е посочил нарушената разпоредба. В случая нарушената материалноправна разпоредба е нормата на чл. 104а от ЗДвП (посочена в АУАН), която въвежда забрана водачът на моторно превозно средство да използва мобилно устройство за комуникация или друго мобилно устройство по време на управление на превозното средство освен чрез устройство, позволяващо използването без участие на ръцете му или чрез системите за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство. В наказателното постановление обаче неправилно, като нарушена е посочена санкционната разпоредба на чл. 183 ал. 4 т. 6 ЗДвП, която урежда вида и размера на административното наказание в случай на нарушение на забраната по чл. 104а ЗДвП.

Съдът правилно е приел и аргументирал в процесното решение, че допуснатото от наказващия орган нарушение на процесуалните правила няма характер на неотстранимо и съществено, тъй като по никакъв начин не е пречило или ограничило правото на жалбоподателя да разбере какво е повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си ефективно, доколкото всички признаци от състава на нарушението са описани в обжалваното наказателно постановление и са предявени на А. П. И.. Предвид горното съдът правилно е решил, че са налице основания за изменение на обжалваното наказателно постановление, чрез приложение на закон за същото наказуемото нарушение без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като наказателното постановление бъде изменено в частта относно нарушената разпоредба, която бъде изменена от такава по чл. 183 ал. 4 т. 6 ЗДвП в такава по чл. 104а ЗДвП. Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН съдът изменя обжалвания акт, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В настоящия случай такова изменение е допустимо, тъй като всички обстоятелства от състава на нарушението по чл. 104а от ЗДвП са подробно описани в наказателното постановление и са предявени на жалбоподателя, който е имал възможност да се защитава срещу тях. В същия смисъл са и разясненията, дадени с ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия по въпроса дали в производството по реда на Раздел V, Глава III на Закона за административните нарушения и наказания районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба: "(...) районният съд разглежда спора по същество, т.е. представлява инстанция по същество, която, когато установи, че

административнонаказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификацията на деянието, следва да упражни правомощието си да измени издаденото наказателно постановление, а не да го отменя като незаконосъобразно. (...) Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН. (...) при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т.е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление."

Съгласно изричната разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Следва да се акцентира в този смисъл, че в разглеждания случай АУАН е подписан от жалбоподателя без възражения. Ето защо и при положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в акта фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен начин. Отделно, актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са удостоверили с подписите си съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от актосъставителя пред СРС, безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. Не са налице несъответствия в установените факти по случая в степен, която да предизвика отмяна на издадения административнонаказателен акт.

Във връзка с гореизложеното касационният състав счита, че СРС правилно е изменил НП в частта относно нарушената разпоредба от такава по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, в такава по чл. 104а от ЗДвП.

Жалбоподателят неправилно е изложил в жалбата си, че са му били отнети 6 контролни точки, отнети са общо 8 контролни точки и на водача са останали 6 контролни точки към датата на съставяне на наказателното постановление.

Относно възраженията на касатора изложени в жалбата във връзка с отнемането на контролните му точки и твърденията, че съдът не се е произнесъл в мотивите на обжалваното решение, че в настоящия случай преквалификацията на нарушението по друга разпоредба на ЗДвП не води до отнемане на контролни точки, касационният състав, счита същите за неправилни и неоснователни, тъй като в Наредба Из-2539 от 17 декември 2012 г. на МВР, Раздел II, подробно е описан списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат контролни точки съобразно допуснатото нарушение, в конкретния случай – чл. 6, ал. 1, т. 17, гласи, че за нарушения на Закона за движението по пътищата на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: за използване на мобилен телефон по време на управление на превозното средство освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете на водача (чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП) се отнемат 8 контролни точки. За нарушението по чл. 104а от ЗДвП законодателят е предвидил едновременно налагане на административно наказание „глоба“ и отнемане на контролни точки. Двете последици имат различен правен характер и се прилагат кумулативно, а не алтернативно. Административното наказание „Глоба“ се налага на основание чл. 183, ал. 4, т. 6

от ЗДвП за нарушение на забраната по чл. 104а от ЗДвП. Наред с това съгласно чл. 6, ал. 1, т. 17 от Наредба Из-2539 от 17 декември 2012 г. на МВР, за същото нарушение се отнемат 8 контролни точки. Отнемането на контролни точки не представлява административно наказание по смисъла на чл. 13 ЗАНН, а е административноправна последица, въведена с цел отчет и контрол върху дисциплината на водачите на моторни превозни средства. Поради различния правен характер на глобата и отнемането на контролни точки не е налице недопустимо двойно санкциониране за едно и също нарушение. Следователно касационният състав счита, че правилно и законосъобразно административнонаказващият орган е приложил едновременно санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП и разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 17 от Наредба № Из-2539, като е наложил предвидената глоба от 100 лева (51,13 евро) и е постановил отнемане на 8 контролни точки.

Водим от изложеното, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), на основание чл. 27е от НЗПП с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 996 от 22.03.2026 г., постановено по АНД № 2071/2026 г. по описа на Софийски районен съд, 94-ти състав.

ОСЪЖДА А. П. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: